

Alin Ozinian: Türkiye Karabağ'da yanlış hesap yaptı

Posted on 16/10/2020

Dağlık Karabağ, Azerbaycan ve Ermenistan arasında, 20. yüzyılın başlarından bu yana 4 bin 400 kilometrekarelik sorunlu bir alan. Azerbaycan ve Ermenistan, 1922'de Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne (SSCB) katılınca Dağlık Karabağ da Moskova tarafından verilen bir kararla 1923'te Azerbaycan Cumhuriyeti'ne bağlı özerk bir bölge statüsü kazandı. Ermenistan tarafından hiçbir zaman bu statüsü kabul görmedi. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla Dağlık Karabağ sorunu da tekrar su yüzüne çıktı.

10 Aralık 1991'de Dağlık Karabağ Meclisi referanduma giderek Azerbaycan'dan ayrılmak istediğini duyurdu. Referandumu, çatışmaların ardından nüfusunun sadece yüzde 20'sini oluşturan Azeriler boykot etti. Ardından çatışmalar yoğunluk kazandı. 1994'te sona eren savaşta 30 bin kişi hayatını kaybetti.

Mayıs 1994'te ateşkesi sağlayan Bişkek Protokolü imzalandığında savaş resmen sona ermemiş ve ihtilafli bölgeler üzerinde anlaşma sağlanmamıştı. Bu durum 26 yıldır hâlâ geçerliliğini koruyor. 1994'te sorunun çözümü için Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) önderliğinde Minsk Grubu oluşturuldu. Fransa, Rusya ve ABD'nin başkanlık yaptığı gruba Türkiye, Almanya, İtalya, Belarus, İsveç ve Finlandiya da üye. Teşkilat, on yılı aşkın süren müzakereler sonucunda, 29 Kasım 2007'de iki tarafın da olumlu yaklaştığı bir plan ortaya koydu. Madrid Prensipleri olarak adlandırılan plana göre Dağlık Karabağ çevresindeki rayonların Azerbaycan'a teslim edilmesi; Dağlık Karabağ'a ara statü verilip nihai statü için görüşmelere başlanması; Ermenistan ile Dağlık Karabağ arasındaki koridorun açılması; yerlerinden edilmiş kişilerin topraklarına dönmesi, AGİT tarafından bölgeye barış gücü gönderilmesi öngörülüyordu. Ancak 2007'den bu yana cephe hattında

zaman zaman çatışmalar devam etti. Ateşkes ihlallerinden iki taraf birbirini sorumlu tuttu. İki taraf bugüne kadar anlaşmaya varmadı.

Haziran 2010, Haziran 2012, Ocak 2014, Ocak 2015 ve Nisan 2016'da ölümcül çatışmalar yaşandı. Her seferinde birkaç gün süren ve gerilimi tırmandıran çatışmalar sonrası, 20 yılı aşkın süredir devam eden statükoya dönüldü. Temmuz 2020'de daha önce hiç çatışma yaşamayan Azerbaycan-Ermenistan sınırının Tovuz bölgesinde, ağır silahların da kullanıldığı çatışmalar meydana geldi. Dağlık Karabağ bölgesinde 27 Eylül'den bu yana yeniden savaş başladı.

Savaşın arka planını, Azerbaycan ve Ermenistan arasındaki bu savaşta Türkiye'nin, Rusya'nın ve uluslararası güçlerin rolünü, diaspora ve Ermenistan halkının tutumunu Ermenistan'da yaşayan gazeteci Alin Ozinian ile [Artı Gerçek](#) için konuştuk:

Bu bölge zaman zaman gerginliklerin yaşandığı bir yerdi. Ama bu çatışma neden şimdi çıktı?

En kısa cevap Türkiye diyebilirim. Dış politikanın tamamen iç politika yönünde gelişmesi, bir iç politika aracı haline gelmesi ve Türkiye'nin saldırganlaşmasının bir sonucu olarak Azerbaycan'ı Ermenistan'a karşı savaşa kışkırtmasının sonucunda bugün bunları yaşıyoruz. Türkiye de bu tutumunu zaten gizlemiyor, Türkiye tarafından son raddeye varan bir müdahil olma durumu var. Bunun dışında da bir savaş kışkırtıcılığı var. Taraf olabilirsiniz ama taraf olurken barışa da taraf olabilirsiniz, masada çözüme de taraf olabilirsiniz. Ama Türkiye savaşa taraf oluyor, savaş çıkmasını istiyor. Bu savaşı istemesinin bir anlamı da Türkiye'nin Kafkasya'ya siyasi olarak girmek istemesi. Yani Doğu Akdeniz'de bir cephe açtı, Ortadoğu'ya girdi, şimdi de kendisine bir de Kafkasya cephesi açıyor. Ama bu doğru bir hesap değil. Burası Suriye değil, Libya değil, burası başka bir alan.

Suriye ve Libya demişken Türkiye'nin Azerbaycan adına savaşması için Suriye'den cihatçı grupları gönderdiğine dair ortaya atılan iddialarla ilgili Ermenistan'ın elinde kanıtlar var mı?

Neye iddia, neye kanıt diyebiliriz? Mesela Ruslar ellerinde kanıt var diyorlar. Dün Rusya'nın oldukça önemli, ağırlığı olan gazetesi Kommersant'ta bu konuda bir makale yayınlandı. Sadece Suriye'den değil, Pakistan'dan ve Afganistan'da cihatçıların bölgeye geldiğini yazdı. Daha savaş patlak vermeden iki gün önce Suriye Gözlemevi'nin raporları vardı. Türkiye tabii ki bu raporları kanıt olarak kabul etmiyor. Böyle bakacak olursak kanıtlar var: İsim listeleri var, hangi fraksiyonlardan kimin geldiği var, maaşlar var. Biz gazeteci olarak biliyoruz, Türkiye'de alternatif Türkçe yayın yapan gazeteler bu durumla ilgili bir kanıt sunduğunda bu tam kanıt sayılmayabilir ama artık Washington Post, The Guardian, France24 bunun haberini yapıyor, cihatçılarla konuşuyorsa bu başlı başına bir kanıttır. Beni en dehşete düşüren cihatçıların da bu durumu gizlememesi, anlatması, maaşlarını söylemeleri, neden bu bölgeye geldiklerini anlatmaları. Yani Ermenistan var diyor, Ruslar var diyorlar, yabancı basın durmadan haber yapıyor. Macron elimizde kanıtlar var dedi. Avrupa olduğuna inanıyor. Bunlar özellikle bugün savaş ortamında çok blöf yapacak güçler değiller.

Türkiye Azerbaycan'a destek olmanın ötesinde direkt savaşın içinde mi diyorsunuz?

Türkiye Azerbaycan'a askeri yardım gönderiyor, terörist gruplarla çalışıyor. Gence Havaalanı'nda F-16'lar duruyor. Hala şunu bilmiyoruz Bayraktarlar'ın İHA'larının ve SİHA'larının resmi olarak Azerbaycan'a satılıp satılmadığını bilmiyoruz. Baktığımız zaman resmi envanterde yok ama durmadan Türk İHA'sı düşürülüyor. Ermenistan'ın elinde düşürülen İHA'lar var. Ermenistan başbakanı Paşinyan konuşurken Türkiye ve Azerbaycan'la olan savaşımız diyor.

Türkiye'nin masada olma iddiasının dayanağı var mı? Azerbaycan neden önceki çatışmaların aksine bu kez ısrarla masada Türkiye de olsun istiyor?

Aslında Azerbaycan'ın tam olarak böyle bir şey isteyip istemediğini bilmiyoruz. 'Bizi de masaya aldır' Türkiye tarafından Azerbaycan'a söyleniyor. Azerbaycan'ın Türkiye'ye ihtiyacı var mıdır, yok mudur o ayrı bir konu. Türkiye masada olsa Azerbaycan'ın eli güçlenir. Ama

Moskova'ya gidiyorlar ateşkes anlaşması imzalıyorlar arkasından Çavuşoğlu arayarak Aliyev'i Türkiye'yi de masaya alın diyor. Bu Türkiye'nin arzusu. Ama hem sahada hem masada olabilmesi mümkün değil. Lavrov'da çok net cevap vererek konsept bellidir dedi. O konunun tartışılmayacağı hemen aynı gün cevaba kavuştu.

'RUSYA NE TÜRKİYE'NİN NE DE AZERBAYCAN'IN KARABAĞ'A DOKUNMASINA İZİN VERMEZ'

Ermenistan'ın her zaman hamisi gibi davranan Rusya bu sefer, bariz bir şekilde 10 gün, Azerbaycan'ın sahada birtakım kazanımlar sağlamasına yol verir gibi davrandı. Rusya'nın Paşinyan hükümetine yönelik bir tavrı mı var, bu nedenle mi bekledi veya bu normal işleyen bir süreç miydi?

Bu Türkiye basınında ve analistler tarafından çok dinlendirilen bir konu ve yüzde yüz buna inanılıyor. Putin Paşinyan'ı istemiyor, Paşinyan'ın burnunu sürtmek istiyor vs. onun için savaş bu şekilde seyrediyor. Putin, Paşinyan'ın burnunu sürtmek istese savaşa göz yummasına gerek yok, elinin altında çok yol var. İkincisi Paşinyan yerine Sarkisyan'da olsa, Koçeryan da olsa bu savaş bu şekilde gelişecekti. Çünkü Karabağ topraklarında Rusya'nın yapabileceği bir şey yok. Aslında şu durumda var ama yok. Karabağ'ın etrafında 7 rayon var, bir de Karabağ var. Bu 7 rayon Karabağ savaşı süresince Karabağ tampon bölge olabilsin diye işgal edilmiş bir bölge. Bu rayonların durumu farklı Karabağ'ın durumu farklıdır. Rusya 7 bölgede ufak tefek bir şeyler olmasına, iki tepe veya iki köy alınmasına göz yumabilir. Ama ne zaman ki Azerbaycan Karabağ'a doğru gelmeye başlar, işte o zaman işler değişir. Rusya hiçbir zaman ne Türkiye'nin ne de Azerbaycan'ın Karabağ Cumhuriyeti'ne dokunmasına Ermenileri çok sevdiği için değil, bütün Kafkasların dengesi oraya bağlı olduğu için izin vermeyecektir. Türkiye' e Azerbaycan da ilk günlerden beri Ermeni gücü çıkmadan savaş durmaz diyordu ama şimdi bu söylem değişti. Bu kadar senedir Türkiye hükümeti de uzmanları da Ermenistan'ı ve diasporayı anlayamadı. Şu anda Paşinyan'ın güç kaybettiğine

dair bir görüş var. Ama tam tersine Paşinyan'ın etrafında çok büyük bir konsolidasyon var ve Paşinyan güç kazandı. Eminim Paşinyan buradan daha da güçlenerek çıkacak. Mesela dün Paşinyan'ın yaptığı konuşma dükkânlarda, sokaklarda, taksilerde seferberlik gibi dinlendi. Rusya'nın Paşinyan'la olan ilişkisine gelecek olursak ülkeler güçlü ülkeleri severler, güçlü ülkelere yardım ederler, bu uluslararası ilişkiler kuralıdır.

Türkiye hükümeti Karabağ konusunu ve Ermenistan'ın iç politikasını yanlış mı analiz etti?

Türkiye Karabağ'ı ve Ermenistan'ı anlamadığı için yanlış hesap yaptı. 30 yıldır Karabağ mücadelesini anlamamış ve onu kırmayı kolay zannetmiş. Ayrıca Türkiye bölgede Rusya'nın ne anlama geldiğini de anlamamış. Burası Rusya'nın arka bahçesidir. Rusya'nın siyasi, ekonomik, şan şöhret olarak burada hala görünmeyen bir emperyası var. Paşinyan, Ermenistan'ın 30 yıllık tarihinde görüp görebileceğiniz en şeffaf, en demokratik liderdir. Paşinyan, demokrasi ile gerçekten seçilerek gelen ilk lider. Bunun hakkını her gün halka açıklama yaparak, ölen asker sayılarını açıklayarak, savaşın nedenlerini anlatarak veriyor. Eğer Karabağ sorunu masada çözülecekse bir pazarlık yapılacaktır. Belki de bu 7 rayonun belli bir kısmı Karabağ'ın tanınması karşılığında Azerbaycan'a verilecek. Lavrov planı da bu, güvenlik bölgesi olarak kullanılan kimi yerlerin Azerbaycan'a verilmesi tartışılacaktır. Bunu Türkiye'deki analistler Paşinyan toprak kaybedecek ve böylelikle de halkın gözünden düşecek diye yorumluyorlar. Şunun altını çizelim: 7 rayon başından beri masada Karabağ'ın tanınması karşılığında pazarlık payı için tutuluyor. Yüzde yirmisi mi verilir, doksanı mı o artık pazarlık yapacakların yeteneğine kalmış. Ben eminim ki o pazarlık yapılacağı zaman Paşinyan halkoyuna başvuracaktır, kendi başına karar vermeyecektir. Halka "müzakerelerde yüzde altmış önerildi ne diyorsunuz" diyecek. Halk da şapkasını önüne koyup Karabağ'ın tanınması karşılığında o yüzde altmış verilsin belki diyecek. Hep söylenildiği gibi Paşinyan toprak kaybediyor gibi bir şey yok. Paşinyan kararı siz vereceksiniz diyor. Türkiye bunun farkında değil! Paşinyan yüzde yetmiş yedi oy almıştı şu an bir seçim olsa Paşinyan belki yüzde seksen yedi oy alacaktır. Ermenistan savaşın 19'ncü gününün sonunda güçlenmiş durumdadır.

Ermenistan'ın güçlendiği sonucunu hangi verilere dayanarak söyleyebiliyorsunuz?

Azerbaycan silahlanma durumuna bakacak olursak bölgedeki en iyi ordusu olan ülke. Askeri gücü Ermenistan'ın çok üzerindedir. Ama baktığımız zaman 19'ncü günün sonunda iki köy iki tepe dışında bir şey alabilmiş değil. Demek, Azerbaycan ordusu bir mitmiş, bir efsaneymiş. 19 gün savaşıldı iki taraftan da kayıplar var. Ama güçlü ordusu olan Azerbaycan'ın küçük fakir "Karabağ konusunda" daha ileri gidebilmesi gerekiyordu. Kendileri de bu durumun farkındalar. Demek ki ordusu istedikleri kıvama gelmemiş, demek ki ordusu kendi hayallerindeki askeri yeterliliğe sahip değil. Şunu eklemem gerekir, 1994'te Karabağ savaş ateşkesi yapıldığı zaman Azerbaycan 7 rayonu kaybetmişti. Bu rayonları kaybettikten sonra masaya oturmak zorunda kalmıştı. Şimdi yirmi altı sene sonra güçlenip tekrar savaşa başladı. Kafasındaki şey tekrar kaybettiklerini geri almaktı. Ama şu anda savaşın gidişatından böyle bir şey gözüküyor. Hayalinin gerçekleşeceği gözüküyor. Bence Türkiye'nin de hayalleri yıkılmış durumda.

'TÜRKİYE'NİN BU DİPLOMATİK HATASI RUSYA'YI GÜÇLENDİRİR'

Türkiye'yle Rusya'nın hem Suriye'de hem Libya'da zaman zaman karşı karşıya geldiğini düşündüğümüzde, bu bağlamda Karabağ çatışmasını Türkiye-Rusya ilişkileri açısından nereye oturtmak gerekir?

Burası Libya da değil, Suriye de değil. Orada belirli işbirlikleri de yapılabilir zaman zaman karşı karşıya da gelebilirler. Ama bu bölge Rusya'nın arka bahçesidir. Buraya Türkiye giremez. Rusya bunu politik olarak, askeri olarak kendi adına ve şanına yakıştırmaz. Bu Çarlık döneminde de böyleydi, Sovyetler döneminde de böyleydi. Rus politikası farklı bir politikadır. Putin öyle Erdoğan gibi esip güremez. Lavrov'un söylemlerine bakacak olursak durumu Türkiye'ye çok daha diplomatik şekilde, hakaret etmeden, çok fazla yükselmeden anlatmaya çalışıyorlar. Bu işin sonucunda Rusya Kafkaslarda daha güçlenir. Ermenistan'da

da daha güçlenir, Azerbaycan'da da daha güçlenir hatta NATO sevdalısı Gürcistan'da bile daha güçlenir. Gürcistan'ın da aklından Türkiye'yle ne kadar da askeri olarak birlikte eğitim yapsa da, ilişkileri iyi olsada Türkiye'nin bir tehdit olduğu geçer. Bir parça bile olsa Rusya'ya yanaşmaya başlar. Türkiye'nin bu diplomatik hatası tamamiyle bölgede Rusya'yı güçlendirir.

Azerbaycan'da Aliyev karşıtı muhalif kesim bu çatışmada nasıl bir tutum sergiliyor?
Ermenistan'ın Azerbaycan'da ilişki içinde olduğu gruplar var mı?

Ne yazık ki acı verici bir şey ama gerek Azerbaycan muhalefeti olsun, gerek Azerbaycan'ın genel olarak halkı olsun dış dünya ile ilişkileri yok. Azerbaycan'da 19 gündür internet yok. Savaşın ilk gününden interneti kapattılar. Aliyev rejimi ile halk arasında bu derece bir duvar var. İnsanlar ne olup bittiğini bilmiyorlar. Bu Aliyev için çok büyük bir sorun olabilir. Aliyev devrilir yerine başka biri gelir demek istemiyorum, çünkü ülkede seçim yapılmıyor.

Aliyev'den sonra yerine geçecek devlet başkanı eşi Mihriban Aliyeva olacak. Karar verilmiş durumda. Seçim olsa bile şeklen bir seçim yapılacak ve eşi gelecek. Ben, bu savaş Aliyev'i siyasi anlamda zayıflatır ve muhalifler güçlenir diyemem çünkü sistem ona uygun değil. Ama insanlardaki Aliyev nefreti yükselir. Çok sayıda insan kaybı var. İnsanlar Aliyev rejimi kayıp sayısını açıklamasa bile durumu görüyorlar. Ne kadar saklanabilir ki? Ermenistan hükümeti Azerbaycan muhalefeti ile değil işbirliği içinde olması temas halinde olması bile olası değil. Ne yazık ki otuz senedir baskıcı rejimden dolayı Azerbaycan'da Ermeni konusu muhalefet ve hükümet arasındaki en ortak olabildikleri konu. Belki rejimin dışarı attığı yurt dışında yaşayan Azerbaycanlılar arasında birkaç kişi konuya savaş olmasın, insanlar ölmesin gibi yaklaşabilir. Ama Karabağ'ın kaderini tayin hakkı vardır diyen kimseyi Azerbaycan'da bulamazsınız. Ne öyle bir ortam ne de öyle bir fikrin gelişmesini sağlayacak bir yönetim var. Ermeni konusunda Türkiye'de olduğu gibi Azerbaycan muhalefeti de hükümeti de yekpare. Hatta Türkiye'de çok daha ayrık ses var tabii Azerbaycan'da o da yok!

AB'nin Karabağ'da yaşanan savaşın derhal bitirilmesi gerektiği yönünde açıklamaları oldu. Ama elbette AB'nin Türkiye ile ilişkisi Ermenistan'dan daha fazla. Bir taraftan da bölgede

Rusya faktörü var. Fakat Kafkasya’da yaşanan bir savaş Avrupayı coğrafik yakınlığından dolayı daha çok ilgilendirir. Fransa’nın konumunu göz önünde tutarak soruyorum: Bu savaşın çözümünde AB etkin bir rol oynayabilir mi?

Öncelikle şunu söylemek gerekir. Savaşın bugün 19’ncü günü ama bu savaş 59 gün de sürse masada çözülür. Bunun altını herkes çiziyor. Masada çözülecekse de ABD ve Rusya’nın yanında oturan bir Fransa var, işte Avrupa bu kadar. Macron’un Türkiye hükümetine aldığı tavır Doğu Akdeniz konusunda görüyoruz, Avrupa’nın en sert tavrını o alıyor. İkincisi Avrupa’da büyük bir Ermeni diasporası var. Bu savaş hem Karabağlıların hem Ermenistanlıların hem de diaspora Ermenilerinin çok birlik oldukları bir konu. Herkes elinden geleni yapıyor. Avrupa’da bir farkındalık yaratmaya çalışıyorlar. Böyle bir misyonları var. Bence Avrupa’nın bu işe bakışı da bellidir. Sorunu sorunun tarafları çözecek. Uluslararası baskı tabii ki önemlidir. Ama bence yeterli bir uluslararası baskı da var. Türkiye’de de insanlar yeterince bilgilendirilemiyor. Bir tek bu konuda da değil mesela geçen gün Çavuşoğlu’nun İsveç Dışişleri Bakanı ile yaptığı basın toplantısında sadece Çavuşoğlu’nun konuştuğu kısımları duyduk. İsveçli bakanın verdiği cevapları kimse okuyamadı. İnsanlar ne olup bittiğine hâkim de değil. Rusya tarafından yeterince baskının yapıldığını, Türkiye’ye gerekli cevapların verildiğini düşünüyorum. Aynı şekilde ABD ve Avrupa tarafında da bu böyle gelişti. Sırf Karabağ konusunda değil, Doğu Akdeniz konusunda da ABD’nin çıkışını gördük. Anlamak isteyen ABD’nin açıklaması çok şey söylüyor.

‘HER ÖLEN ASKERLE ERMENİ HALKININ BİR YANI EKSİLİYOR’

Şu anda bölgede durum nasıl?

Son iki gündür savaş yoğun şekilde devam ediyor. Dün Paşinyan’da konuşmasında “Sonuna kadar savaşacağız” dedi. Ermenistan’ın açıkladığı asker kayıp sayısı 500’dü. Ermenistan

nüfusu için bu büyük bir rakam. Çok romantikleşmeden şunu söylemeliyim, her ölen askerle Ermeni halkının bir yanı eksiliyor. Bu kolay bir şey değil, gencecik insanlar ölüyor. Ama diğer taftan karşı tarafın fikrinin bozuk olduğunu halk anladı. İlerlemeye başlarsa nereye kadar ilerleyecekleri bilinmiyor. Soykırımdan sonra hala bazı şeylerin kabul edilmeyişi hala inkâr beraberinde bizi tamamen yok edebilirler korkusunu da getiriyor. Bu çok romantik bir tavır değil. Gerçekten ortada büyük bir güvenlik sorunu var. Karşı taraf ikna edilene kadar siz bu savaşı kazamazsınız. Karşı taraf 'siz bizim varlığımızı tehdit edemezsiniz' fikrine getirilene kadar Ermenistan tarafı savaşmaya devam edecek. Rusya gelsin bizi kurtarsın falan değil bu durum. Ermeniler sonuna kadar gideceğiz diyorlar.

Nedir sonu peki, yeni bir ateşkes anlaşması yeterli olacak mı, yoksa Karabağ resmen tanınana kadar savaşılacak mı?

Ateşkes iyidir, her türlü ateşkes iyidir. Ama ateşkes barış demek değildir. 30 senedir de ateşkes vardı. Ama sorunu çözdük demek değildi. Çözüm nedir sorusuna cevabım yok. Ama Ne Karabağ'ın ne Ermenistan'ın Karabağ'ı Azerbaycan'a hediye etmek gibi bir fikri de yok. Eğer Azerbaycan asker gücüyle, silahla Karabağ'ı işgal etmeyi kafasına koymuşsa o işgal edecek, Ermenistan'da geri püskürtecek. Kimsenin verelim de kurtulalım, kazanamayız gibi bir fikri yok. Çünkü Karabağ'dan sonra sıranın Ermenistan'a geleceğini düşünüyorlar.

Ermenistan'da halkın tepkisi ve morali nasıl?

İnsanların morali iyi, bir yere alışverişe gidildiğine normalde görüşürüz denilip dükkândan çıkılır, artık "kazanacağız" diyorlar. Rahatsızlık ve belirsizlik tabii ki var. Ermenistan ve Karabağ halkı "Varlığımızı korumak için savaşmak zorundayız" diye düşünüyor. "Karşı taraf savaştıkça biz de savaşacağız" diyorlar. Bu artık olmak olmamak savaşı haline gelmiş durumda. 100 yıl önce senin varlığını tehdit eden bir ülke bugün yine senin varlığına tehdit oluşturuyor. Halk da bu tehdide "Yok ben varlığımı sürdüreceğim, amacına ulaşamayacaksın" tepkisi veriyor.

Türkiye bunun farkında değil ama sadece Karabağ ve Ermenistan'da değil diasporadakiler de meseleye aynı hassasiyetle yaklaşıyor. Diaspora diye gördüğü tek Kim Kardashian. Elbette diasporadaki insanların akılları, yürekleri burada. Burasıyla o insanların bağları var. Elllerinden gelen dayanışmayı yapıyorlar. Karabağ'ın başkenti Stepanakert günlerdir bombalanıyor, burası bir Halep'e dönüşmek üzere, insanlar sığınaklardan çıkamıyorlar. Bir taraftan da savaş bittikten sonra Stepanakert tekrar yapılsın diye çok büyük bir para toplanıyor. Diasporadaki Ermenilerden kişi başı bir milyon dolar verenler var. Ermenistan'da savaş kaybettik diye bir durum yok. Bir taraftan savaşıyor, bir taraftan da başkent yeniden inşası için para toplanıyor. Bunu bu kadar detaylı anlatmamın sebebi de burada var olan durumun Türkiye'de anlaşılmasıdır.

Kaynak: artigercek.com